

Lootus Hollandis

Megan Armknecht

Põhineb tõestisündinud lool

Grace on 15-aastane tüdruk, kes elas Hollandis teise maailmasõja ajal. Sõda oli kestnud juba kaua aega. Hollandi rahvas nälgis ja lootis sõja peatset lõppu.

Teise maailmasõja viimane aasta oli Hollandile kõige raskem. Natsid võtsid neilt kõik. Grace ei saanud koolis käia. Neil polnud sütt, et oma maja kütta. Grace ja tema pere pidid sööma tulbisibulaid, et mitte nälga surra. Tulbisibulad olid *vastiku* maitsega. Kõige halvem oli, et isa oli ikka veel sõjavang.

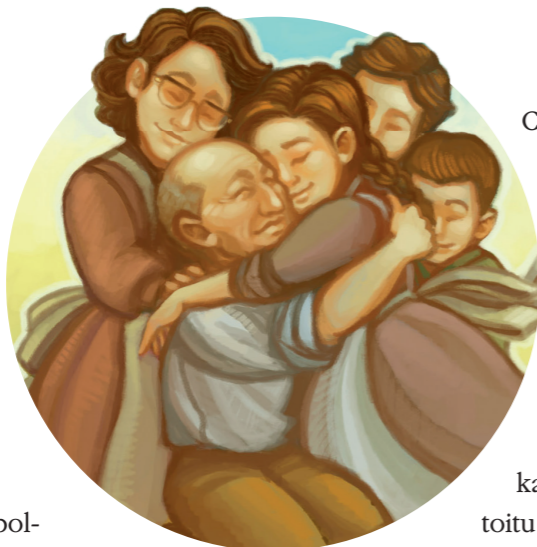
Kuid õhus oli lootust. Inimesed rääkisid, et natsid on sõda kaotamas. Ja 1945. a maikuu andsid natsid alla. Holland oli lõpuks ometi taas vaba! Inimesed tähistasid tänavatel. Nüüd sai Grace tagasi kooli minna. Enam ei pidanud sõdureid kartma.

Kõige parem oli, kui Grace ja tema vend ühel päeval koolist tulles nägid oma maja ees Hollandi lippu lehvimas. Nad teadsid, et see võib tähendada vaid üht.

„Isa on kodus!” hüüdis Heber.

Grace ja tema vennad jooksid tuppa. Grace lõi käed ümber isa ja kallistas teda. Isa kallistas teda kõvasti vastu. Oli nii hea, et isa taas kodus oli.

Peagi pärast seda hakkas Hollandisse saabuma toidu-, riie- ja meditsiinipakke. Kiriku juhid Salt Lake

Citys saatsid palju abisaadetisi, et inimesi pärast sõda aidata. Grace sai isegi uue kleidi! Ta oli kandnud sama kleiti viis aastat, seega oli ta uue kleidi üle väga rõõmus.

Esimest korda mitme aasta jooksul oli Grace'il küllalt süüa. Misjoni juhatus ja Hollandi valitsus otsustasid teha algust kartulikasvatamisprogrammiga, et rohkem toitu kasvatada. Kiriku liikmed istutasid lähedalolevatele põldudele palju kartuleid.

Sügiseks oleks neil olnud tuhandeid kartuleid süüa. „Vaata!” ütles Grace isale võrsuvale kartulitaimetele osutades. „Me ei pea enam kunagi nälga tundma!”

Isa noogutas, aga ei naeratanud. Ta ütles: „Ma rääkis ju juhataja Zappey'ga. Ta rääkis mulle, et viimse aja pühad Saksamaal nälgivad ikka veel, just nagu meie nälgisime. Nemad ei saa valitsuselt abi nagu meie.” Isa pani oma käe ümber Grace'i õlgade. „Juhataja Zappey palus, et me annaksime oma kartulid Saksamaa pühadele.”

„Annaksime ära oma kartulid!” Hüüdis Grace. Aga *natsid* olid ju Saksamaalt! „Isa, nad võivad olla viimse aja pühad, aga nad on ikkagi sakslased.”

„Ma tean, et see pole kerge,” ütles isa. „Kuid nad on samuti Jumala lapsed. Ta armastab neid samuti. Mina andestasin neile, et nad mind vangis hoidsid. Issand võib aidata meil kõigil andestada.”

Grace vaatas üles Isa poole. Ta oli kõige vapram inimene, keda tüdruk tundis, kuid ta ei teadnud, kas tal on isa kombel julgust andestada. Siis meenus talle üks õpetaja koolis sõja ajal. Tema õpetaja oli öelnud, et mitte kõik sakslased ei ole natsid ja mitte kõik natsisõdurid ei ole halvad. Ja nüüd nälgisid tüdrukud ja poisid Saksamaal, just nagu Grace oli nälginud.

Grace hingas sügavalt. „Ma mõistan,” ütles ta. „Anname oma kartulid neile.”

Isa kallistas teda ja naeratas. „Sa oled vapper tüdruk. Seda on raske teha. Kuid me oleme Jeesuse Kristuse jüngrid ja seda on ka meie saksa vennad ja õed.”

Grace naeratas. Tema südames olnud viha lahtus ja ta tundis rahu ja soojust. Ta suudab sakslastele andestada. Ja Jeesus suudab aidata tal neid ka armastada. ■

Autor elab Ameerika Ühendriikides New Jersey osariigis.

Hollandi viimse aja pühad andsid saksa viimse aja pühadele 70 tonni kartuleid ja 90 tonni heeringat. Hiljem, pärast 1953. a suurt üleujutust Hollandis, saatsid saksa pühad abivahendeid hollandi pühadele.